

Békési Híradó

Gal 6:9-10 – A jó cselekvésében pedig ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk. Ezért tehát, míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.

XVII. évfolyam 3. szám – A BÉKÉSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG DÍJTALAN IDŐSZAKI HÍRADÓJA – 2016. szeptember

...testvéreink a hitben...
(Gal 6:10)

Mucsi András

Szerkesztői jegyzet

Tisztelt Olvasó!

E lrepült a nyár, és kissé megkésve, a tanév-kezdéshez kapcsolódva jelentkezik a Békési Harangszó, valamint annak melléklete, az Életképek. Isten kegyelméből számos csodás eseményen vagyunk túl Húsvét óta. Fél év telt el, és mégis számos találkozás zajlott a gyülekezetben, amelyekről itt is beszámolunk. Felvettük a kapcsolatot a Bihar megyei Hegyközközséggel, amelynek református gyülekezete ma hatvan százalékban a békési telepések leszármazottaiából áll. Egy delegáció a Madzagfalvi Napokra is ellátogat. Ennek a lapszámnak a fókuszában az elszakított területeken élő magyar közösségek állnak. Így olvashatnak a magyarittabéi, kolozsvári, hegyközközségi magyar testvérgyülekezeteinkről, valamint egy érdekes írást találnak az Arad és Makó között Romániában fekvő néhány református közösségről, ahol német és cseh reformátusok is vannak. A Magyar Református Egyház 2009 óta lehetővé teszi, hogy tényleg egységben legyünk a Kárpát-medencei egyházrészekkel. Egy közösség tagjai vagyunk.

Ma is érvényes a régi figyelmeztetés: „Annak örüljétek, hogy a nevetek fel van írva a mennyben (Lk 10,20). Örömben bőségesen volt részünk az elmúlt fél évben. Csodálatos szép tanulmányi eredményekkel találkoztunk a tanévzárón. Az elismerések átadása egy órát vett igénybe. A gyülekezeti kirándulásokon, személyes látogatásokon örömteli testvéri találkozásokra került sor. Öröm nélkül az élet savanyú és szürke. Van emberi öröm és Istentől jövő öröm. Úgy gondolom, hogy a kettőt nem szabad kijátszani egymás ellen. Vannak közösségek, amelyek a „világi örömeiket” tiltják vagy legalábbis ferde szemmel néznek miatta. Természetesen tudnunk kell a határt. Tény, hogy keresztyén életünk legnagyobb öröme az, hogy benne vagyunk az élet könyvében, tehát üdvösségünk van. Ezen túl érezzük: Isten tart a karjain és megoltalmaz a nehézségek közepette.

Katona Gyula lelkipásztor

Kedves Olvasó!

G yorsan eltelt a nyár, s itt van az ősz, s vele együtt az iskolakezdés. Néhány napja csupán, hogy szerte az országban megnyitották kapuikat az iskolák, hogy a néhány hétre teljes csendbe burkoló épületeket ismét hangos gyermekzsivaj töltse meg.

Így volt ez a mi iskolánkkal is, ahol az elmúlt nyáron sem állt le minden teljesen, hiszen a gimnázium épületében lévő valamennyi vizesblokkot sikerült korszerű körülményeket teremtve felújítani. S mindezt önerőből, a tartalékalapunk terhére.

De egy megnyert pályázat eredményeként hamarosan a Szánthó Albert utcai felső tagozatos épületünk (volt Karacs iskola) is részese lehet egy teljes külső, energia hatékonyságot növelő felújításnak.

Elmondhatjuk tehát, hogy iskolánk külsőleg egyre inkább szépül, megteremtve ezzel is a korszerű oktatás feltételeit.

Csak hogy az iskola nem csupán épületekből áll! Az iskola elsődleges feladata az oktatás és nevelés magas szintű biztosítása, amit a szülők többsége joggal el is vár tőlünk. S ez már attól függ, hogy a benne dolgozó tanítók, tanárok, az oktatást segítő munkatársak hogyan végzik el naponta a rájuk bízott feladatokat! Kötelességszerűen, mintegy megdolgozva a munkabérért, letudva mindent, ami elvárható... vagy: hivatásból, örömet találva a rám bízottakkal való törődésben, a tudás és ismeretanyag átadásában.

Persze tudom, tudjuk: egyre nehezebb mai világunkban így végezni a pedagógusi munkát, hiszen számtalan olyan körülmény nehezíti a dolgát a szakmabelieknek, ami sokszor kedvét szegheti még az egyébként nagy lelkesedéssel dolgozó pedagógusoknak is. Ilyen nehézség az oktatási feltételek, ezzel kapcsolatos törvények gyakori változása; az egyre változatosabb képet mutató „gyermek anyag”, stb.

Mit is lehet tenni ebben a helyzetben? – kérdezik sokan.

Először is kinek-kinek magában kell rendet tenni. Elfogadni azt, ami rajtam kívül álló módon adatott, amin én nem változtathatok. Ugyanakkor felismerni azokat a kitörési pontokat, ahol több odafigyeléssel, esetleg nagyobb energia ráfordítással eredményesebben és hatékonyabban végezhetem a munkámat. S ehhez kérhetek és kaphatok kívülről is segítséget attól az Úrtól, Aki Maga is csodálatos pedagógiai érzéssel irányítja az életünket.

S most hadd forduljak azokhoz, akik gyülekezetünk tagjaiként olvasva ezeket a sorokat eddig talán csak annyit reagáltak szavaimra, hogy ez nem is tartozik rájuk. Nos igen is, valamennyiünkre tartozik, hiszen iskolánk fenntartó gyülekezeteként elsőrendű érdekünk, hogy az intézményünkben minden a legnagyobb rendben, magas színvonalon történjen! S ehhez a legfontosabbal mi is hozzájárulhatunk: a kitartó imádsággal, mintegy biztos hátteret adva az ott folyó munkának! Erre hívok és kérek minden Kedves Olvasót!

Áldás Békesség Istentől!

Emlékszem, tavaly is az év ezen szakaszában jelent meg lapunk, és abba a gondnoki köszöntőbe – első hallásra szokatlan fogalmazással – belecsőttem a boldog új év kívánságát. Tettem ezt azért, mert ezzel igyekeztem köszönteni iskolánk új évének megkezdését, a diákokat, és a tanárokat egyaránt.

Nem mintha most nem ez lenne az elsőleges köszöntési tartalom, hiszen új tanév, új feladat, új tervek. Teszem tehát most is, és elsőnek Isten iránti hálás szívvel mondok köszönetet azért, hogy ismét elkezdhetünk egy új tanévet. Ehhez az új tanévhez kívánok minden diáknak, pedagógusnak Isten gazdag áldásával kísért boldog új tanévet.

Ugyanakkor köszöntök minden gyülekezeti tagunkat közel és távol egyaránt, az egyházi naptárunk szerinti ünneptelen félévünkben.

A Szentháromság vasárnapjával lezárult a nagy egyházi ünnepek sora. Utána néhány hónapig, pontosabban advent első vasárnapjáig ünneptelen hetek vannak, és telnek a megszokott hétköznapiak.

De azért most is van okunk ünneplésre, mint ahogyan azt az istentiszteleteken hallhatjuk is.

Itt az új kenyér, majd néhány hét múlva az új bor, a reformáció ünnepe, a hallottaink napja.

Felfogásom szerint az ünnepek azért vannak, hogy meg kell őket ünnepelni, hiszen ezért rendelte ezt így az Isten, és ezért alkalmazták elődeink is.

Legyünk méltók ünnepeinkhez, legyünk méltók arra, hogy nyitottan, tiszta szívvel és Isten iránti hálával készüljünk minden egyes ünnepünkre, és vegyük észre a kisebb ünnepeket is. Mert hiszen a karácsony, a húsvét, a pünkösd persze, hogy még annak is ünnep, aki nem vallásos, de ne menjünk el az Isten, és a hagyományaink által életre hívott apróbb ünnepek mellett sem.

Kívánom tehát, hogy minden gyülekezeti tagunk, családtagjaik, hozzátartozóik ezen kisebb jelentőségű ünnepeket is méltó módon tudják megünnepelni, és senki ne feledje,

solí Deo gloria, vagyis egyedül Istené (legyen) a dicsőség, és ezen ünnepeket is Isten dicsőségére, hálás szívvel, az ünnep értékét szem előtt tartva tudjuk megélni.

Dr. Petneházi Zsigmond gondok

Igazgató, költségvetés és harang a presbitérium előtt

Ebben az évben Húsvét óta két alkalommal ült össze a presbitérium. A napirenden mindkétszer fontos kérdések szerepeltek: intézményi költségvetés, intézményvezetői megbízás, a rosszserdei harang ügye

A Békési Református Egyházközség legfőbb döntéshozó fóruma április 11-én fogadta el a Szegedi Kis István Református Gimnázium, Általános Iskola, Óvoda és Kollégium költségvetését. Pálné Kis Eszter, az intézmény gazdasági igazgató-helyettese elmondta: az intézmény döntően állami normatívából működik, de Dévaványa esetén az egyházkerületre is lehet számítani, amennyiben a normatíva nem fedezi az ottani tagintézmény kiadásait. A helyi református általános iskola ugyanis korábban az tiszántúli egyházkerület fenntartásában volt, de azt 2014-ben átadták a békési intézménynek.

Újabb öt évre Kovács Dánielt bízták meg az iskola igazgatói feladataival a presbitérium ülésén. Miután az igazgatótanács is teljes egyetértésben támogatta az intézményvezetőt, a presbitérium döntő többsége is neki szavazott bizalmat titkos szavazással. Kovács Dániel elmondta: Második öt évre az igazgatók küzdeni szoktak az 50% plusz 1 fős támogatásért. A különböző testületek nagy százalékkal erősítették meg őt. Szép és nagyon nehéz feladat ez. Az első öt év, az integrálás időszaka személyi érdeksérelmek tömegével járt. Köszöni a presbiterek bizalmát. Megpróbálja tőle telhető módon még jobban tenni a dolgát. Szervezetileg és gazdaságilag stabil intézményben dolgozik immár. A vezető ezt jól ismeri. Kérte, hogy álljanak még jobban mellette.

Döntés született arról, hogy a békésiek is támogatják a kamuti harangláb felújítását, továbbá a presbitérium támogatta, hogy az egyházközség 60 db új széket vásároljon a gyülekezeti terembe. Dr. Püski János presbiternek is köszönhetően visszakерült a békési reformátusokhoz a rosszserdei reformátusok egykori harangja. Mint ismert, a tsz-szervezés és az 1980-as árvíz előtt jelentős református lakosság élt a Békéshez tartozó Rosszserdőn, akik a tanyasi iskolában gyűltek össze istentiszteletet tartani. A közösségnek saját harangja is volt, de ezt az elfogyásuk után a tsz szerezte meg. Eddig egy gazdasági társaság területén volt. A harangot a békési templom udvarában fogják felállítani. Elhangzott az is, hogy halad az új református óvoda építése pályázatának ügye is. Nyertes pályázat esetén az új óvoda a Fábíán utcai bölcsőde mögött épül majd meg.

Július 3-án a gimnáziumi főépület és a tornaterem vizesblokkja felújításáról döntött a presbitérium. Kivitelezési munkával azt a vállalkozót bízták meg, aki korábban is közmegelegedésre dolgozott már az intézménynek. Elhangzott: Kovács Dániel kinevezéséhez megérkezett a miniszteri egyetértés. Döntött a presbitérium nagy értékű fűkasza vásárlásáról a Rózsa temető számára. Mucsi András presbiter a grémiум előtt hangsúlyozta: aggasztó és az intézmény tekintélyét sértő, ha a munkatársak egy része más köznevelési intézménybe íratja gyermekét, mert ez azt üzeni a lakosságnak, hogy saját munkavállalóink sem bíznak az intézményben. A kérdés kapcsán a presbitériumban egyetértés alakult ki azzal kapcsolatban, hogy az ilyen munkatársakat figyelmeztetni kell a törvényi és etikai vonatkozó szabályokra.

Köszönjük a BékésMátrix vállalkozásnak, hogy rendelkezésünkre bocsátotta a lapban megjelentetett fényképeket!

Impresszum: Békési Harangszó – megjelenik negyedévente. A lap a Békési Református Gyülekezet lelkesízi hivatalában készül a Gyülekezet tagjai számára • Felelős kiadó: Katona Gyula lelkipásztor • Szerkesztő: Mucsi András, e-mail: mucusi.kdnp@gmail.hu • A Szerkesztőbizottság tagjai: Katona Gyula, Mucsi András, Zsombok Imre • Nyomda: Földesi és Társa Bt. Békés • Kapcsolat: Békési Harangszó, 5630 Békés, Széchenyi tér 21., e-mail: brefegy@t-online.hu

Két lelkész, öt gyülekezet és öt nyelv

Az októberi békés-bánati református találkozó elé

Az egykori Csanád vármegyét Trianon kettévágta: egyik fele Makóval, Battonyával, Mezőhegyessel Magyarországhoz került, a kisebbik rész Nagylakkal Romániához került. Ugyancsak román lett Arad megye nyugati része Pécskával és környékével. Utunk célja Kispereg és Németpereg, ahol magyar és cseh reformátusok élnek és munkálkodnak Isten országa építésén.

Sokan a református egyházat magyar egyháznak tartják itt a Kárpát-medencében. Tény, hogy tagjai nagyrészt magyarok, de számos más ajkú híve is van a felekezetnek. Szlovákiában a Rákócziak szlovák jobbágyainak utódai őrzik hitüket és több tucat szlovák egyházközség van arrafele. A délvidéki és dunántúli német református gyülekezeteket elsodorta a történelem. A sokszínű Bánátban ma is vannak cseh és német reformátusok. Ennek jártunk utána egy nyári napon.

Battonya után utunk Torna (Turnu) irányába vezet, amely egy kisebb határátkelő Romániában. A Rákóczi-szabadságharc után mindkét helyen szerb többség volt. Ma, Trianon után a két település más országhoz tartozik és a szerbek kisebbségben vannak. A pécskai országútra fordulva meglátjuk a vadonutú autópályát, amely Arad felől Nagylakon át Magyarországra tart. Pécska elhagyása után jobbra kell fordulnunk és dombos vidéken át elérjük a színmagyar Kispereget. Itt él és dolgozik Tóbiás Tibor-György, és felesége Tóbiás Emőke Piroska. A házaspár öt gyülekezetben szolgál, amelyek története, háttere és nyelve más és más. A területet számos nemzetiség lakja: az őshonosnak mondható magyarok és szerbek mellett (ez utóbbiak a török korban költöztek oda) németek, románok, szlovákok, csehek költöztek oda. A vallási sokszínűség jellemzi a vidéket: ortodox, római és görög katolikus, református, evangélikus, baptista, pünkösdi közösség építi itt Isten országát. Tóbiás tiszteletes a két Peregen, neje Pécskán, Szemlakon és Nagylakon szolgál. Ez a terület a Királyhágómelléki Református Egyházkerület része, amely a Dunától a máramarosi Kárpátokig húzódik – több száz kilométer hosszan.

A kisperegi templomot nemrég hatalmas erőfeszítéssel újíttatta fel a 600 lelkes kis gyülekezet, számos helyről érkezett adomány. Konkrétan a teljes tetőzetet le kellett cserélni. Itt szolgál a férj, aki emellett a szomszédos Németpereg (Nagypereg) lelkipásztora is. Ott egy kis cseh gyülekezet alkotja a református egyházközséget. Őseik Csehországból jöttek a vidékre 1863-ban. A cseh telepesek a hazai református egyházba tagozódtak be. A cseh li-

turgiához és énekekhez is ragaszkodnak, de a prédikáció magyarul van. Tóbiás tiszteletes megjegyzi: egész sok mindent ért már csehül. Az öntudatos közösség idősei jól értenek magyarul, az ifjabbaknak azonban románul kell prédikálni. Vezéralakjuk Jarosláv Kalouszek (tudatosan magyaros formában!), aki idősejével kapta meg püspökétől a lévitává szentelést. Teológiát nem végzett, de komoly hívő emberként számos egyházi szolgálatot elvégez – érdekes módon Luther-kabátban, ellentétben lelkészével, aki a hagyományos lelkészpalástban prédikál. Utunk során összefutunk Jári bácsival, aki tökéletes magyarsággal köszönt bennünket. Nem hiába, Isten országának ügye nem ismer nyelvi határokat. Cseh reformátusok a Kárpát-medencében Nagypereg mellett csak a szerbiai Nagyszereken vannak, ahol maroknyi, két tucatnyi időse ember őrzi és ápolja ősei nyelvét és hitét – természetesen az istentisztelet csehül van, a prédikációt olvassák csehül vagy eljön a magyar lelkész és szerbül prédikál. A temesi Klopódia magyar-német-cseh református gyülekezete már a múlté, a templom üresen áll évek óta.

Utunk következő állomása Szemlak. Ezt a Maros menti kis települést is a vallási és etnikai sokszínűség jellemzi. A közelmúltig főleg németek lakták, de ők nagyrészt kivándoroltak, és így a település román arculatot öltött. A pusztulás és összevisszaság benyomását kelti bennünk a hely, bár a hatalmas sváb házak régen volt jólérről tanúskodnak. A rossz állapotban levő evangélikus templomot mezőberényi német telepesek építették. A kapu feletti jánosi idézet is megvan Mezőberényben a német evangélikus templomon: „Ich bin die Thür. So jemand durch mich eingehen...” (Jn 10,9). Egy mellékutcán lefordulva elérjük a még rosszabb állapotú német református templomot. A szemlaki reformátusok különböztek az evangélikusoktól, hiszen más nyelvjárást beszéltek. Németország más részeiről származtak, de ide Balmazújváros érintésével érkeztek. Hatalmas lelkészi lak (parókia), református iskola, impozáns templom – gazdag németajkú egyházközség volt itt valaha. 1990-re a gyülekezet jelentős része kivándorolt, 1990 után pedig a maradék is vette a sátorfáját. Most 30-40 közötti a létszám, de még tavaly is kiköltözött Németországba egy öttagú család. Zimmermann úr, a gondnok nem ment sehova. Földbirtokából megél, nem kell elmennie. A gyülekezet lelkésze Tóbiás Emőke. Németül nem tud, így magyarul tartják az

istentiszteleteket. A templom megviselt állapotban van, ablakait rendszeresen betörik, így ott galambok repdesnek. A templomhajót kívülről bevakolták, a torony javítása még várat magára. A kis számú hívőnek a parókia egyik szobájában tartanak istentiszteletet. Tóbiásék lehetőséget látnak Szemlakban: a parókiából ifjúsági tábort alakítanak ki. A munka elkezdődött. A német gyülekezet jövője mindenestre több mint kérdéses. Szemlak Pécskával és Nagylakkal együtt alkot egyházközséget. Mindenhol vannak presbiterek, a presbitérium hol itt, hol ott ülésezik. Nagylakon, ahol néhány szlovák is jár, kevesen vannak, de igen aktívak. Van, hogy minden gyülekezeti tag ott van az istentiszteleten, Szemlakon azonban nem egyszer egy lélek sincs jelen vasárnap az istentiszteleten. Főleg mezőgazdasági időszakban fordul ez elő. Amúgy ősztől tavaszig 8-15 személy jön el a gyülekezeti alkalomra. Karácsonykor a látogatottság megugrik: sok család hazalátogat Németországból.

Pécskán is a tiszteletes asszony szolgál, aki itt férjével vallásórákat is tart. 150 fős aktív gyülekezetük van ott. Nemrég az imaház szép tornyot kapott – csillaggal, kakassal, református címerrel és ami csak kell. Most a román iskolába is elmegyek és toborzok hittanosokat – mondja Tóbiás Tibor. A magyar családok egyre nagyobb számban nem a magyar iskolába íratják a gyerekeiket, hogy jobban érvényesüljenek. Igen, ez a magyar kisebbségi sors. Gyakran már csak az anyanyelv és a hit őrzi az identitást. Ezt itt, a Maros mentén jól érezhetjük.

Mucsi András

Pörköltfőzés mérsékelt nyári melegben

Augusztus 13-14-én ismét megrendezték a szerbiai Magyarittabén a falunapot, amelyen Békés város delegációja is részt vett. A rendezvényre Mucsi András oktatási és kulturális tanácsnok mellett Pocsai Ildikó tanárnő, a magyarittabéi kapcsolatok megbízottja, valamint Csarnai Mihály, a Polgármesteri Hivatal munkatársa vett részt. Idén nem volt forróság, kifejezetten kellemes időjárás várta az érkezőket.

A kicsiny Magyarittabé az Ó- és Új-Bega-folyó között fekszik Bánát szerbiai részén. A szerbiai sajátos közigazgatási rendszernek köszönhetően nem önálló település, hanem Bégaszentgyörgy község önkormányzatának része. Ez a rendszer működik Romániában is, ahol több település alkot egy községet vagyis önkormányzatot. Bégaszentgyörgy-höz több falu is tartozik szerb, magyar és román falvakkal, összesen 17 ezer lakossal. Magyarittabén már alig ezer ember lakik, sokan külföldön élnek és dolgoznak. Az iskolát a szomszédos Szerbittabéval együtt tartják fenn. A lakosság nagy része református vallású, őseik Békés megyéből érkeztek a XVIII. században. A hagyományos nyári falunapon ismét megrendezték a pörköltfőző versenyt, amelyen Békés város is indult. Csarnai Mihály és Medve János gépkocsivezető pazar vacsorát készített, de idén nem sikerült helyezést elérni.

A látogatás kapcsán Mucsi András elmondta: a falunap nagyon fontos volt a baráti-testvéri kapcsolatok erősítése szempontjából. Megbeszélést folytatott Marton Károly helyi református lelkésszel és Kiss Nándor nagybecskereki lelképásztorral, aki a bánáti református egyházmegye esperese (előjárója). Az esperes maga is magyarittabéi és a helytörténet kutatója. Az egyházi vezetőkkel a képviselő arról egyeztetett, hogy Békésen elkezdődött az innen elvándoroltak történetének tudományos feldolgozása. Ebben a munkában a bánáti reformátusok kutatására is támaszkodhatnak. A magyarittabéiek egy része békési ősökkel rendelkezik.

Pocsai Ildikó, a képviselő-testület Oktatási, Kulturális és Sport Bizottságának külsős tagja hangsúlyozta: a testvértelepülési kapcsolatoknál nagyon fontos szempont a személyes ismeretség. A delegációkban mindig kell ismerősöknek lennie, de jó, ha új arcok is megismerik a helyi közösséget. Több mint tíz éves barátság fűzi Tóth Erzsébet nyugdíjas tanárnőhöz és családjához, akiket ismét felkeresett ezen a hétvégén. A szeptemberi Madzagfalvi Napokon a magyarittabéi barátainkat is köszönhetjük.

November 19-én szombaton ismét Református Bál!

Részletek hamarosan!

Hegyközkovácsi lakói, bihari testvéreink

Békés város testvértelepülései között találjuk a kevésbé ismert Hegyközkovácsit is. Lakónak egy része a békési telepések leszármazottja. Az ötszáz fős református gyülekezettel felvettük a kapcsolatot.

1940. augusztus 30-án a második bécsi döntéssel visszakerült Észak-Erdély, benne a romániai Bihar megye nagy része. Ismét a Magyar Királyság települése lett Hegyközkovácsi település, amelynek 1941. március 15-én Békés nagyközség országgyűlését ajándékozott. Ezt március 31-én a nagyközség képviselő-testülete is megerősítette. Ezen a napon testvértelepülésévé fogadta a kis bihari falut. A határozatot Hegyközkovácsi képviselő-testülete is jóváhagyta. Külön szerződés nem született. 1944. októberében a német és magyar hadsereg kiűrtette Észak-Erdélyt, így oda szovjet és román csapatok vonultak be. A románok kegyetlenkedései miatt egy évre szovjet katonai közigazgatást vezettek be, majd a nagyhatalmak döntése nyomán Erdély teljes területe ismét Románia része lett. A testvértelepülési kapcsolat elhalt. A falut időközben Bihar községhez csatolták, vele alkot egy önkormányzatot (Communa Biharia – Bihar község). Mivel Hegyközkovácsi lakóinak egy része a XX. század elején települt oda Békésről és Okányból, a családi kapcsolatok évtizedekig élők maradtak. Megdöbbentő módon éppen a rendszerváltás után haltak el ezek lassan a generációk távolodása nyomán. A kilencvenes évektől a városvédők körében vetődött fel a kapcsolatfelvétel ötlete. 2009-ben Mester Péter tanár úr járt a településen és ott videofilmet is forgatott. Forró László református lelkész is járt a beiktatása után Békésen. A kapcsolatok mégis erőteljenek maradtak.

2015. március 14-én Gelléné Körözi Eszter és Egeresi Julianna tanárnők (SZKIRG) több tucat diákkal Zilahra tartva ellátogattak a faluba és találkoztak a református lelkésszel. A falunak önkormányzata nem lévén, a református egyház a legfőbb közösségformáló erő. A művelődési házat is az egyház működteti.

2016. március 14-én Mucsi András képviselő és Pocsaji Ildikó bizottsági tag magánemberként felkeresték a falut, megtekintették annak templomát, a baptista imaházat és a temetőt. Két órás beszélgetést folytattak a lelkésszel és családjával. A látottak és az élmények hatására jelezték a lelkésznek, hogy tervük a testvéri kapcsolatok felélesztése. Ezt az is alátámasztja, hogy Békésen több család él, akik a faluból származnak.

2016. április 30-án tartották Kovácsiban az első hegyközi bor- és pálinkafesztivált. Erre Pocsaji Ildikó és Mucsi András, valamint két másik személy is meghívást kapott. A nem

hivatalos delegáció tagja lett így dr. Seres István képviselő és helytörténész, valamint Serfecz Dávid, a városvédők és a Nefelejcs egyesület vezetőségi tagja. Dr. Seres István jelezte Mucsi Andrásnak, hogy kutatásai során adatokra lelt a békésiek „kirajzásával” kapcsolatban (Magyarittabé, Igazfalva, Pankota). Hasznosnak látszott, hogy ő is elmenjen Hegyközkovácsiba. A négy fős csoport elvitte Izsó Gábor polgármester úr levelét is, amelynek felkérte Forró Lászlót, hogy június 4-én mondjon beszédet Békésen a Nemzeti Összetartozás Napján. A delegáció április 30-án is saját költségén ment ki Romániába. Itt számos helyivel ismerkedtek meg és buzdították őket, hogy keressék fel Békést. Az útról cikk született, amelyet a helyi sajtónak is eljuttattak.

Május 28-án nagyobb társaság indult a Hegyközbe. A 30 fős csoportban voltak KDNP helyi vezetők, a református gyülekezet tagjai, városvédők, hagyományőrök és a sajtó képviselői is. A csoport tagjai saját költségükön vállalkoztak az útra. A helyi református gyülekezet tagjai részéről pazar fogadtatásban volt részük. A falu nevezetességeinek megtekintése után a kirándulók megismerkedtek a Hegyközzel, annak értékeivel és az ott fekvő középkori eredetű síteri templommal, ahol értékes falfestményeket tártak fel a régészek. Mivel a csoportban volt hegyközkovácsi származású békési is, régen nem ápolts rokon kapcsolatokat sikerült a nap folyamán feltárni. A közös ebéden Mucsi András meghívta a kovácsiakat egy békési látogatásra. Dr. Petneházi Zsigmond békési református gondnok átadta a helyieknek a békési gyülekezet jókívánságait és felkínálta a testvérgyülekezeti kapcsolat kialakítását.

Június 3-án Békésre érkezett Forró László tiszteletes úr, aki este bibliaórát tartott a református gyülekezetben. Találkozóra került sor Katona Gyula esperessel. Szombaton Forró László mondta az ünnepi beszédet a városi megemlékezésen.

A kapcsolatok alakításának további lépése a hegyközkovácsi református gyülekezet (és egyben a faluközösség tagjainak) látogatása lehet a Madzagfalvi Napokon, ahol Békés és Bihar-Hegyközkovácsi testvértelepülési szándéknyilatkozatot ír alá. Június 5-én nagy fölényrel választották újra Nagy Gizella polgármester asszonyt Bihar községben. A falu tanácsában két hegyközkovácsi tanácsos is van. Az együttműködés a ROHU pályázatok terén is működőképes lehet. A turizmus terén is számos kihasználatlan lehetőség van a kölcsönösség figyelembe vételével.

Mucsi András

Kolozsváron jártak a békésiek

2016. augusztus 19-21. között ismét Kolozsváron járt a Békési Református Egyházköz-ség két busznyai delegációja, hogy találkozzon a Kolozsvár-Hidelve gyülekezet tagjaival és részt vegyen a Kolozsvári Magyar Napokon. Örven-detes módon néhány éve már évi rendszeressé-gű a két közösség tagjainak találkozása.

A békésiek augusztus 19-én érkeztek meg a városba, ahol többnyire a gyülekezet tagjai szállásolták el őket. Lehetőség volt megismerni a város nevezetességeit, valamint részt vettünk a Kolozsvári Magyar Napokon. Péntek este a ko-lozsvári magyar opera a Hunyadi Lászlót adta elő, szombaton pedig Ákos koncertezett a Kin-cses Városban. A magyar ünnepnapon a ven-dégek és vendéglátók Székelyföldre (Parajd és Szováta) utaztak. A vasárnapi istentiszteleten a prédikációt Katona Gyula esperes tartotta.

A több mint háromszázéves város Erdély fő-városaként is jól ismert, bár az erdélyi fejedel-mek nem itt, hanem Gyulafehérváron székel-tek. A románok tudatosan megváltoztatták az etnikai arányokat: míg Mátyás király idejében fele-fele volt a magyarok és németek (szászok) aránya és évente felváltva adta a két közösség a polgármestert, most a magyarság aránya 15-16% körül mozog. Még ez is hatalmas szám, hi-szen ötvenezres magyarsággal számolhatunk. A magyarság a hatvanas években került kisebbségbe a városban. Kolozsvár a nemzetiségi és vallási sokszínűségről ismert. Itt van a híres római katolikus Szent Mihály-templom, de a magyarok többsége mégis református vallású. A reformáció idején a város az unitárius egyház központja volt, de mára ez a múlté, és alig pár ezres az unitárius gyülekezet. A magyarságot erősítette a háború előtt az 1944-ben depor-tált 17 ezres kolozsvári zsidóság is. A magyar

és német evangélikusság létszáma nem éri el az ezret. Annál nagyobb viszont az ortodoxok és a román ajkú görög katolikusok száma, akiknek templomai mindenhol gombamód nőnek ki a földből. Az ortodoxok hi-vatalosan kétszázévesen vannak a városban.

Kolozsvár évek óta a jobboldal kezében van. Nyoma sincs a régi ke-ményvonalas nacionalista politikának, amely a kilencvenes években, a magyarellenes Gheorghe Funar polgármestere idején jellemezte Ko-lozsvárt. Akkoriban a padok és a kukák is román nemzeti színekben pompáztak. A Bocskai (ma Avram Iancu) téren Funar hatalmas szobrot emelt az 1848-49-ben magyarok elleni tömegmészárlásokat elkövető Avram Iancunak. Nagyon tapintatos lépés volt a magyarok lakta váro-sban. A város nevét 1974-ben változtatták Cluj-Napocára, utalva a római múltra. A trianoni békével új időszak kezdődött, a város új urai las-san el akarták törölni a magyar múltat. A belvárosban nem maradt egy utca sem, amely megtartotta volna a régi magyar nevét. A Házsongárdi temetőben nyugszik az első román polgármester, akinek a sírjára az van írva, hogy „Kolozsvár első polgármestere”. Igen, a város történelme velük kezdődött, a románok előtt nem is volt semmi.... A nevezett te-metőben nyugszik a magyar elit színe-java: tudósok, művészek, politi-kusok, magyar arisztokraták. Hogy mást ne említsünk, itt temették el Apáczai Csere Jánost vagy Reményik Sándort. Mivel köztemetőről van szó, a város új urai kíméletlenül eladják a meg nem váltott magyar síro-kat, így a magyar sírköveket lassan de feltartóztathatatlanul románok váltják fel. A múltat végkép eltörölni – ismerős a recept. A magyar utca-nevek és magyar feliratok is eltűntek. Mátyás király szülőházán büsz-kén hirdeti a román és angol tábla, hogy természetesen ő is román volt.

Idei Magyar Napok apropóját az adta, hogy hétszáz éve, Kolozsvár 1316. augusztus 19-én kapott fontos kiváltságokat (önkormányzat és plébános választása) Károly Róbert királytól. Az Anjou-házi uralkodó-nak fontos volt a városok támogatása, hiszen a városi polgárság a királyt preferálta a tartományurakkal szemben. Megszületett tehát az új Ko-lozsvár, amely a mai belváros területén építette fel városát. A városban látta meg a napvilágot Mátyás és Bocskai István is. A reformáció idején a város protestáns lett, de később a katolikusok is visszatértek. A hét-századik évforduló fontos volt a mai városvezetésnek is, amely a megyei önkormányzattal együtt komolyan támogatta a rendezvényt. Igaz, a város alpolgármestere, Horváth Anna magyar, az RMDSZ politikusa, de a Kolozs megyei tanács alelnöke is a magyar közösséget erősíti. Igen, eljött az az idő, hogy jó jobban lenni a magyarokkal. Még akkor is, ha elsősorban a testületi többség múlik a magyar párton. Természetesen a magyar állam is mélyen belenyúlt a pénztárcájába. A magyar kulturális napok komoly programokkal várták az érdeklődőket, és megmutatko-zott, hogy még mindig erős a kolozsvári magyarság.

Feltámadott az Úr!

Húsvét vasárnapján Katona Gyula esperes-lelkipásztor hirdette Isten ígését a békési református templomban, ahol Máté és Lukács evangélista beszámolója alapján foglalta össze az evangélium lényegét.

Népes ünneplő gyülekezet előtt Katona Gyula arról beszélt, hogy az emberiség több ezer éves történelmében nincs még egy ilyen nap, mint a Húsvét, amely elválasztja az Ószövetséget és az Újszövetséget, a halált és a remény korszakát. Ha nem lett volna ez a nap, akkor

most mi sem ünnepelnénk és nem állna ez a templom sem. Krisztus feltámadt, akit halottnak hittek, az él. Sok sír is ilyen, halott mint egy temető, de Krisztussal életre kelhet. A húsvéti evangélium meghirdeti, hogy a húsvét nélküli szívünk világosság birtokosa lehet. Azért is jó templomba járni, mert Isten ott ismét a szívünkbe helyezi azokat a mondatokat, amelyek biztatnak és időközben kihullottak onnan. „Mindig lesz gyűlölet és harag, de a húsvéti reggelt semmi sem teheti semmissé.”- fogalmazott az igehirdető. A húsvéti ajándék abban is áll, hogy Krisztus szembe jön velünk, mint akkor az asszonyokkal, ő keres bennünket. Katona Gyula hozzátette: A húsvét a Jézustól kapott öröm ünnepe.

Konfirmáció a békési reformátusoknál

Május 8-án tartották a békési református gyülekezetben a konfirmációt. Idén 22 fiatal tett vallást református keresztyén hitéről.

A konfirmáció a protestáns egyházakban a hitvallástétel alkalma. A szó jelentése: megerősítés. Általában a 12-13 éves korosztály ünnepe, akiket gyermekként megkereszteltek, majd ők megerősítik azt a fogadalmat, amelyet szüleik és keresztszüleik tettek. Az agrártársadalmakban ez az életkor a „felnőttkor” kapuja volt, hamarosan következett a lányoknál a férjhez menetel. A mai társadalom nagyon megváltozott, de a konfirmáció megmaradt az általános iskola hetedik-nyolcadikos évfolyamai tanulói alkalmának.

Május 8-án verőfényes, bár kissé hűvös reggelen került sor istentisztelet keretében az alka-

lomra, ahol huszonkét fiatal konfirmált, köztük tizenegyen felnőtt-keresztségben is részesültek. Az istentiszteleten az igehirdetés szolgálatát Katona Gyula esperes-lelkipásztor végezte Mózes ötödik könyve 30. fejezete 11-16. versei alapján. Kifejtette: vannak az életünkben olyan dolgok, amelyekért sokat megteszünk, de az élet némileg leegyszerűsödött. A digitális világban mindent meg lehet otthonról rendelni. A boldog élethez viszont több kell. Isten szava nem megfoghatatlan, tartást ad nekünk. Isten velünk akar lenni, személyesen is meg akar bennünket szólítani. Isten szava lehetőség arra, hogy az élő Istennel kapcsolatba kerüljünk. Isten parancsa híd az Isten és az ember között. Ez azt jelenti, hogy az élet és az áldások hídjára léphetünk. Megtapasztalhatjuk, hogy lehet Isten áldása alatt élni, megmutatja nekünk az Úr, hogy merre induljunk el. Fontos értékeket fedezhetünk fel, mint tisztesség, szeretet, hit, befogadás, alázat, hagyományápolás. A konfirmáció fontos alkalom, elindulunk Isten útján. A megszerzett ismeretek jegyében Krisztus követője lehetsz.

Dr. Petneházi Zsigmond gondnok a gyülekezet nevében köszöntötte a fiatalokat, majd közös úrvacsorázásra került sor.

Pünkösdi ünnep vendéggel

Molnár Martina, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem harmadéves lelkipásztor szakos hallgatója volt a pünkösdi ünnepen a Békési református Egyházközség vendége.

A református egyházakban a lelkészi felkészülés fontos része a gyülekezeti szolgálat. Ekkor már az elsőéveseket is bevetik a „mély vízbe” és az ünnepeket gyülekezetekben töltik különböző szolgálatokkal. Most a harmadéves

ifjú hölgy volt a békésiek vendége, aki Pünkösöd vasárnapján Muronyban, Kamuton, Bélmegyeren, este pedig Békésen szolgált, hérfőn pedig Békésen a templomi szószékről prédikált. Általános iskolai éveiből hat évet szülőfalujában, majd újabb hat évet a miskolci református gimnáziumban töltött. Ezt követően felvételizett a debreceni teológiára, ahol fő érdeklődési területe a lelkigondozás és a pszichológia.

Az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv 2. fejezete alapján a elmondta: a pünkösdek három fontos tanulsága van. Meg kell látnunk a saját részünket Krisztus halálában, fel kell ismernünk a kereszti üzenetét és el kell határoznunk magunkat Krisztus követésére.

„Az a kereszti titka, hogy annyira szeretett minket az Isten, hogy Egyszülött Fiát adta értünk, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen. S az is a titok része, hogy ingyen van, semmit nem kell tenni, csak elfogadni. Isten nem a bűnös embert, hanem a bűnt gyűlöli. *Ha megfigyeljük az apostolok bizonyágtételét, semmi másról nem beszélnek, mint Krisztus Istentől elrendelt haláláról és a feltámadás valóságáról.* Péter az ünneplő sokaság előtt arról szól, hogy az a Jézus, akit néhány héttel azelőtt közös elhatározás, és vallásos veszélyforrás alapos gyanúja alatt elítéltek és keresztre feszítettek, él. Gyönyörű, amit a 24. versben mond: **„mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt.”** Ha van az Istennek is lehetetlen, akkor ez az! A halál, a pokol, a reménytelenség! *Lehetetlen, hogy a Teremtőt legyőzze a teremtmény. Lehetetlen, hogy az Ő Fiában megmutatott szeretete csak addig a sziklakőig tartson. Lehetetlen, hogy a halálé, a mulandóságé, a pusztulásé legyen az utolsó szó.*

Új lelkész házaspár Békésen

A gimnázium óta szeretik egymást és idén júliusban össze is házasodott a református gyülekezet új lelkész házaspárja. Németh Csaba és Némethné Juhász Bettina augusztus 1-től dolgoznak a Békési Református Egyházközség munkatársaiként.

„Református családban születtem, 26 éves vagyok. Először nem lelkésznek tanultam, hanem szociálpedagógusnak.” – kezdi a beszélgetést Bettina. Penyigén, a kis hétszáz lelkes Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei faluban nőtt

fel, ott járt általános iskolába, majd Fehérgyarmatra került középiskolába. A Deák Ferenc Gimnáziumban angol tagozaton érettségizett. A Nyíregyházi Főiskolán végzett elsőként tanulmányokat. A szociálpedagógus Németországban elismert szakma, minden iskolában kell egy ilyen végzettségű szakember. Problémás fiatalokkal és szenvedélybetegekkel, idősoththonok lakóival foglalkoznak. Az ifjú hölgy a debreceni teológián a szatmári babonáságról és néphitről írta szakdolgozatát. Öt év elvégzése után most a hatodik évét most gyakorlatként tölti Békésen. A státusza most exmisszus-gyakornok. A református lelkészképzésben a hatodév során mindenbe bele kell kóstolni: istentiszteletekkel, keresztelekkel, temetésekkel, hittanoktatással ismerkednek közvetlen közlőrl. Tevékenységéről naplót vezet, rendszeresen konzultációra jár az egyetemre.

Németh Csaba szintén a Tiszántúl északi részén született. 1988. november 27-én látták meg a napvilágot. Kispaládon élt 1995-ig, innen a család Szatmárcsekére költözött. Az általános iskolát a faluban végezte el. A fehérgyarmati Deák Ferenc Gimnáziumban tanult ő is angol szakon, feleségét ott ismerte meg. Egy nyíregyházi főiskolai kitérő után (gépészmérnöki tanulmányok) útja a teológiára vitt. A Debreceni református Hittudományi Egyetemen lelkipásztor szakon tanult, de az öt éves anyagot négy év alatt sajátította el. Főként ószövetségi dolgokkal foglalkozott. Jéhu izraeli király puccsáról tanulmányt írt, ezzel az országos tudományos diákköri versenyre elsőként jutott a házi fordulóból. Írását szakdolgozatként is elfogadták. Elmondta, hogy felvételt nyert a teológia doktori iskolájába. Két évig Dombrád községben szolgált mint exmisszus-segédlelkész. Katona Gyula esperes úr meghívására érkeztek Békésre, ahol jól érzik magukat. Reménység szerint októberben kapja meg a lelkésszé szentelést, akkortól beosztott lelkészi státuszban dolgozhat egyházközségünkben.

A fiatalok 2016. július 16-án kötötték házasságot. Életükre, szolgálataikra Isten áldását kérjük!

Békés és Gyula 1566. évi ostroma

Az 1566. esztendő egyértelműen Zrínyi Miklós és Kánuni (Nagy) Szulejmán éve volt. Szigetvár hős védelme mellett ugyanakkor talán méltatlanul is eltörpül Gyula ostroma, holott a békési vár eleste hosszú időre meghatározta vidékünk, a Tiszántúl és a Partium sorsát. Kerecsényi László várkapitány 2000 magyar (köztük számos környékbeli békési és bihari) és 500 német vitézzel két hónapon át védte hősieken Gyula várát Per-tev pasa hatalmas túlerőben levő seregével szemben, míg végül szeptember 1-jén a feladás mellett döntött. Gyula eleste természetesen vidékünkre is kihatott. A közeli Békés a megye három városa (Gyula, Békés és Szentandrás) közé tartozott, s bár a törökök már évekkel korábban kísérleteket tettek a környékbeliek adóztatására, az oszmán uralom gyakorlatilag 1566 után valósult meg a térségben. Békés, mint a vármegye leggazdagabb

mezővárosa – Szentandrással és Csudaballával együtt – a mindenkori szultán személyes, ún. „khász” birtoka lett, emellett az egykori Maróthy kastély alapján itt épült meg Gyula egyik előretolt helyőrsége, magyar terminussal élve „tarisznyavára” is. Jellemző, hogy az 1590-ben készült katonai összeírás („defter”) szerint összesen 238 török katona őrizte a békési palánkvárat, míg Gyulán 709, Erdőhegyen 260, Szarvason pedig 195 volt a számuk. A török adószedéssel és bíráskodással egy időben az erdélyi fejedelmek is igyekeztek kiterjeszteni uralmukat a városra és térségére, az elkövetkező század során több alkalommal is kedvelt híveiknek adományozták el városunkat. Ugyanakkor el kell ismernünk, hogy – eltekintve egyes, vidékünket ért katonai csapásoktól, mint a krími tatár hadak 1596. évi pusztítása – Békés és környéke gyakorlatilag nyugalomban vészelte át a török uralmat, és csupán a visszahódító háborúk során, ill. azt követően a Rákóczi-szabadságharc kitörésekor néptelenedett el időlegesen. A reformáció egyik tiszántúli központjának is számító település fejlődése azonban mindezek ellenére töretlen maradt, a lakosság folytonosságát pedig a korabeli összeírások is igazolják a megye névadó városában!

dr. Seres István

A 450 éves Második Helvét Hitvallásra emlékezünk

A református keresztyén hit talán egyik legnehezebb tanítása az eleve elrendelés vagy más néven predestináció tanítása. Az idén négyszázötven éves hitvallásunk újra fordított szövegének világos mondatait szeretnénk idézni az kérdésben, ezzel is tisztelve az elődök előtt.

„Isten eleve elrendeléséről és a szentek kiválasztásáról

1. Isten választott ki bennünket kegyelemből. Isten öröktől fogva elrendelte vagy kiválasztotta a szenteket, akiket Krisztusban üdvözíteni akar, méghozzá szabadon és pusztán kegyelméből, tekintet nélkül az emberekre, ahogyan az apostol mondja: *Isten kiválasztott magának minket őbenne a világ alapjainak felvetése előtt* (Ef 1,4).¹ Továbbá: *Aki megszabadított minket és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az ő saját végzése és kegyelme szerint, mely adott nekiünk a Krisztus Jézusban örök időknél előtte, megjelentetett pedig most a mi Megtartónknak, Jézus Krisztusnak megjelenése által* (2Tim 1,9–11).

2. Krisztusban vagyunk kiválasztottak vagy eleve elrendeltek. Isten tehát nem közvetítő nélkül

választott ki minket, igaz, nem is valamely érdemünkért, hanem Krisztusban és Krisztusért, úgyhogy akik hit által Krisztusba oltattak, azok már kiválasztottak is. Elvetettek pedig azok, akik Krisztuson kívül vannak, az apostol mondása szerint: *próbjáljátok meg magatokat, vajon hitben vagytok-e? Avagy nem ismeritek-e magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek van?* Kivéven ha elvetettek vagytok (2Kor 13,5).

3. Meghatározott célra választott ki minket. Egyszóval, Isten a szenteket bizonyos célra választotta ki Krisztusban, melyet az apostol így fejt ki: *Kiválasztott minket őbenne, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk öléltetés által. Eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által, az ő akaratának jó kedve szerint, kegyelme dicsőségének magasztalására* (Ef 1, 4–6).

4. Legyünk jó reménységgel mindenki felől. Bár Isten tudja, hogy kik az övéi,² másutt pedig arról hallunk, hogy kevesen vannak a választottak,³ mégis jó reménységgel kell lennünk mindenki felől, és senkit sem szabad meggondolatlanul az elveszettek közé sorolnunk. (...)

8. Kiválasztottak vagyunk-e? Tehát nem értünk egyet azokkal, akik Krisztuson kívül kérdezik, hogy vajon ki vannak-e választva öröktől fogva, és vajon mit határozott rólunk Isten öröktől fogva? Mert meg kell hallgatni, amit az evangélium hirdet, hinni kell annak, és kétségtelennek kell venni, hogy ha hiszel és Krisztusban vagy, akkor ki vagy választva. Az Atya ugyanis az ő eleve elrendelésének örök végzését Krisztusban tárta fel számunkra, ahogyan az apostol nyomán azt az imént kifejtettem (2Tim 1,9–11). Tehát mindenekelőtt azt kell tanítanunk és azt kell meggondolnunk, hogy milyen nagy az Atya irántunk való szeretete, amelyet Krisztusban jelentett ki nekünk. Meg kell hallanunk, hogy az evangéliumban mit hirdet nekünk maga az Úr napról napra, és hogyan hív és mondja: *Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelhetettek, és én megnyugosztalak titeket* (Mt 11,28). *Úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen* (Jn 3,16). Valamint: *A ti menyzei Atyátok nem akarja, hogy egy is elveszzen a kicsinyek közül* (Mt 18,14). Krisztus legyen hát az a tükör, akiben eleve elrendelésünket szemléljük. Elég világos és szilárd bizonyságunk van arról, hogy be vagyunk írva az élet könyvébe, ha közösségünk van Krisztussal, és ő igaz hit által a miénk, mi pedig az övéi vagyunk.”

2 2Tim 2,19

3 Mt 20,16; 22,14.

1 Nem szó szerinti idézet.

Békés újrategyűléséről írt dr. Seres István

A Békési Téka könyvsorozat 50. köteteként jelent meg az a könyv, amely városunk újrategyűléséről született a Békésen élő kutató tollából. A könyvet Békésen elsőként a Protestáns Estéken mutatták be.

Gyülekezetünk előadássorozata, a Protestáns Esték soron következő rendezvényén, április 15-én a gyülekezeti teremben került sor dr. Seres István békési kutató, a téma szakértője könyvének bemutatására. A kiadványt beszélgetés formájában Mucsi András tanárral beszéltek át.

„Békés két megszállása – Békés város és környéke a kuruc függetlenségi harcok idején” címet viseli a könyv, amelyet a Békés Városi Jantyik Mátyás Múzeum adott ki a Békési Téka sorozatban. A szerző 130 oldalon keresztül mutatja be, hogy Békés miként néptelenedett el a törökök kiűzésének időszakában, majd a Rákóczi-szabadságharc idején ismét menekülnie kellett a békésieknek. A szabadságharc vége fele, 1710-11 táján indult meg az újjáépítés, a hazaköltözés. 1711 legvégén választottak református lelkészt a békésiek Kabai Dániel személyében, ettől a dátumtól számítjuk a város újkori történelmét. Fontos évszám még 1715, amikor Békés vármegye is újjászerveződött, mint önkormányzati egység. A vármegyei alakuló közgyűlésre Békésen került sor. A jegyzőkönyv magyar nyelvű fordítását a könyv második felében, az okmánytárban közli a szerző. A kiadvány legfontosabb erénye éppen ez: hatalmas mennyiségű történelmi forrást dolgozott fel a szerző, amelyek egy részét magyar fordításban a könyv is közli. A város történelmét a XVIII. század első felében még véletlenül sem a nyugalom és a rendezett körülmények jellemzik, ez kiderül a dokumentumokból. Dr. Seres István a kései török kor és a kuruc-időszak kiváló ismerője hazánkban, így nem véletlen a dokumentumok ezirányú összeválogatása sem. Megismerhetjük a szabadságharc békési szereplőit, a menekülőket és hazatérőket sorsát, a határvitákat és a nemesség bizonyításának korát.

A könyvet Békés, a református mezőváros ezen nehéz korszaka legkomolyabb feldolgozásának tekinthetjük és várjuk a folytatást.

A reformációra emlékezünk (I. rész)

A reformáció és Luther

Azt gondolom, hogy Luther Mártont minden keresztyén ismeri. A nagy reformátor ízig-vérig ember volt. Tudott nagyokat nevetni, tréfálkozni, vitatkozni, egyszer félt, máskor oroszlán bátorságával szállt szembe ellenfeleivel. Családi életében példás volt. 1483-ban született, családját jogásznak nevelte, de ő szerzetesnek állt, majd pap és teológiai egyetemi tanár lett. kíváncsi és érdeklődő ember volt, aki tudott és mert kérdezni a hittel kapcsolatban. Tanulhatunk tőle. Felismerte azt az alapvető igazságot, hogy az ember Isten előtt csak a hite által igazulhat meg, tehát bármit, de ha nem fogadta el Jézust, nem nyerheti el az üdvösséget. A Róm 1,17 alapján rájött, hogy Isten kegyelmes és szerető Atya, aki a bűnös ember hitére válaszul kegyelmet ad.

Az Isten és az ember közötti kapcsolat alapja a kegyelem és nem az érdem. A kor egyháza megbotrántoztató gyakorlatai kapcsán 95 pontos vitairatot dolgozott ki, amelyet 1517.

október 31-én függesztett ki városa, Wittenberg vártemploma kapujára. Ezt tekintjük a reformáció kezdetének. Szelet vetett és vihar aratott. Gondolatai nem maradtak következmények nélkül: támogatók ezrei csatlakoztak hozzá, de a „hivatalos” egyház „vadászott” rá és a vesztét akarta. Követőit protestánsoknak nevezzük.

Németország hamarosan kettészakadt katolikus (óhitű) és lutheránus/protestáns (újító) irányzatra. Az egyházszakadás elkerülhetetlen volt. Luther fáradhatatlanul dolgozott 1546-os haláláig: könyveket, hitvallásokat írt, lefordította német nyelvre a Szentírást. A német Biblia alapvetően meghatározta a német nyelv történetét. Egyik éneke, az „Erős vár a mi Istenünk” az egyik legis-

mertebb protestáns himnusz. Megnősült: egy volt apácát vett feleségül és több gyermekük született, akiket példásan neveltek. A Luther által elkezdett mozgalom, a protestantizmus ma több százmillió követőt számlál.

Vincze Gábor: Forradalom és megtorlás

Békés 60 évvel ezelőtt

A fővárosi antisztalinista forradalom 1956. október 23-i, keddi kitöréséről bizonyára sokan értesültek vidéken, ám a hírek alapvetően abban az időben még napjainkhoz képest sokkal lassabban mozogtak, ráadásul a budapesti rádió az első napokban félreinformált, ezért kellett pár nap, amíg világossá vált, miről is van szó. Régióink emiatt alapjában véve csak a hét végére „forradalmasodott”, egyebek mellett a fővárosban dolgozó, de pénteken vagy szombaton hazatérő ingázóknak köszönhetően.

Békésen a forradalom azzal vette kezdetét, hogy október 27-ére a hatalom „tömegszervezete”, a Hazafias Népfrent egy nagygyűlést hirdetett meg a Kultúrház nagytermébe. A cél az volt, hogy a helyi kommunista vezetés az események élére állva, kifogja a szelet az „ellenforradalom” vitorlájából. Ezt elsősorban a volt kispap politikus, Szatmári István fellépése hiúsította meg, aki felszólalásában leleplezte, hogy miben mesterkednek a helyi kommunisták. A megváltozott tömeghangulat eredményeképpen megválasztották a helyi húsfősz forradalmi bizottságot, melynek vezetőjévé Szatmárit választották meg.

A népgyűlés után nemzetőrséget szerveztek, melynek vezetőjévé a felvidéki származású Újvári László lett. Ő szervezte meg a fegyverzet-összeszedő bizottságot, melynek tagjai egyebek mellett begyűjtötték a járási pártbizottság épületében található fegyvereket (amelyeket azután a honvédségnek adtak át), illetve őrizetbe vettek egyes helyi tanácsi- és pártvezetőket. A lefoglalt kommunisták egyébként nem voltak

sokáig őrizetben, ugyanis egy honvédségi alakulat kiszabadította őket – bár pár nap múlva ismét őrizet alá kerültek.

Ami a forradalom alatti eseményeket illeti, 1957-ben a Járási Rendőrkapitányság Politikai Nyomozó Osztálya azt állította, „jellemző volt, hogy elsősorban [arra törekedtek az „ellenforradalmárok”, hogy] szétszúlllesszék a pártot, ezt követően üldöztek, őrizetbe vettek kommunistákat, vörös csillagokat vertek le, munkásmozgalmi személyekről különböző képeket levertek és kidobálták a helyiségekből, feldúlták a járási és községi pártbizottságot, valamint a tanácsot...” Vagyis tulajdonképpen az történt, mint vidéken mindenütt: a Rákosi-rezsim jelképeit eltávolították – a diktatúra helyi képviselőivel együtt.

Békésen sajátos módon a megszálló szovjetek a forradalmi bizottság tagjait november 5-én először letartóztatták, majd „tanácsadó szervként” engedték, hogy tovább működjön a községi tanács VB mellett. Ennek az lett a következménye, hogy napokon belül átvették a tényleges vezetést, és a tanácselnököt elküldték, helyette hetekig egy tizenegytagú végrehajtó bizottság irányította a nagyközséget. Csak az év végén állt helyre a „rend”. A forradalom utóvédharca olyan erős volt, hogy a november folyamán letartóztatott „ellenforradalmárokat” – egy tüntetés hatására – december 6-án szabadrálábra helyezték!

1957 elején még sokan nem tudtak beletörődni a szabadságharc leverésébe. Voltak, akik a csodában bíztak (vagyis abban, hogy a „angolszászok” mégis jönnek, és megszabadítják az országot az oroszok uralmától). Voltak, akik röplapoztak, vagy fegyvereket rejtegettek, készen arra, hogy elővegyék, ha szükséges.

A megtorlás, a letartóztatások az év végén kezdődtek el, majd 1957 tavaszán kezdődtek meg a bírósági eljárások. A Kádár börtönébe került békésiek pontos számát még nem lehet meghatározni, egyelőre „csak” negyvenkét személyről lehet biztosan állítani, hogy elítélték. A két „főkolompóst”, Szatmári Istvánt és Újvári Lászlót három és fél, illetve két év börtönbüntetésre ítélték.

2016 őszén jelenik meg a Jantyik Mátyás Múzeum kiadásában a „Békétlen Békés. Forradalom és megtorlás 1956-57-ben” című dokumentumkötet.

Történelemformáló reformátusok

A Magvetés Református Konferencia ebben az évben is a Békés-Tarhosi Zenei Napok keretében folyt le június végén, ezúttal is a református templom adott otthont a rendezvénynek. A hallhatók a Második Helvét Hitvallástól 1956-ig számos kérdéstről kaptak információkat.

A szervezők igyekeztek kerek évfordulókhoz kapcsolódni, így került először terítékre Bagita Attila előadásában a Második Helvét Hitvallás, amely 1566-ban született meg Heinrich Bullinger tollából. A 450 éves dokumentum most a reformátusság egyik legismertebb hitvallása. A témáról tavasszal a Protestáns Esték keretében

már tartott hosszabb előadást a helyi református gimnázium történelem szakos tanára.

Dr. Petneházi Zsigmond a második Magyar Köztársaság kikiáltásáról (1946), az állami berendezkedésről és Tildy Zoltánnak a korszakban játszott szerepéről beszélt. Az ideiglenes alkotmány keletkezésének bemutatásánál elmondta: a jogszabály 1989 után is példaként szolgált a jogalkotóknak, de keletkezését a szovjet megszállás is befolyásolta. 1945-ben a Független Kisgazdapárt nyerte meg a választásokat, amelynek elnöke, Tildy Zoltán lett az ország miniszterelnöke, majd 1946-48 között köztársasági elnök. 1948-ban a kommunisták lemondatták. Tildyről tudni kell, hogy 1945-ig Szeghalmon volt református lelkész, és 1939-ben már országgyűlési képviselő volt. Ennek az előadásnak a 70. évforduló szolgáltatta az apropót.

A konferencia résztvevői megismerkedhettek Jánosi Ferenc református lelkész, Nagy Imre miniszterelnök veje életével is. Az előadást a történelmi személyiség lánya készítette el, de egészségügyi állapota miatt nem tudott eljönni a rendezvényre, így Molnár Máté segédlelkész ismertette azt a jelenlevőkkel. A lelkész 1943-ban szovjet fogságba esett, onnan kommunistaként jött haza, a pártnak is tagja volt. 1945 után fényes politikai karriert futott be. A Népfront főtitkára is volt. A Nagy Imre-perben 8 év börtönre ítélték, de 1960-ban kiszabadult. 1968-ban hunyt el.

Mucsi András középiskolai tanár a református egyház szerepét mutatta be a Rákosi-korszakban és az 1956-os eseményekben. 1945 után a kommunista párt átvette a hatalmat az országban, de az egyházakat is maga alá gyűrte. Az „őrségváltás” során a református egyház régi vezetőségét lecserélték, az új vezetők pedig mindenben kiszolgálták az államhatalmat. Az egyház vezetőségét használták fel a kommunisták az egyház tönkretételében, felszámolásában, a hitélet kiüresítésében. A tsz-szervezés során a református egyház legfontosabb tartóoszlopát, a birtokos parasztságot semmizték ki, és ezt a folyamatot az egyháznak helyeselnie kellett. 1955-56 során több fontos dokumentumban adott hangot nemtetszésének a „földalatti egyház”, tehát a hivatalos egyház-kormányzat ellenzéke. A forradalom idején Ravasz László 1948-ban lemondott püspök állt a Református Megújulási Mozgalom élére, de a kádári hatalomátvétel miatt a református egyház megtisztítása, reformja már nem sikerülhetett.

Az önkéntes karhatalmi századokról

(Róbert Péter egyetemi docensnek a 100 éves a magyar cionista mozgalom, Bethlen téri Füzetek c. kiadványban megjelent tanulmánya alapján.)

Az első világháború kitörése, a háborús propaganda, és a frissen emancipált zsidóságban egy sajátos öntudatot, hazafiságot alakított ki. A zsidóság osztozott a lakosság hangulatában és csatlakozott hozzá. Nem maradt ki a háborús propaganda alól a legnagyobb zsidó lap, az Egyenlőség sem. Állandó rovatot közölt a harctéri cselekményekről, kiemelve ebben a zsidó katonák szerepét.

A harctéren harcoló, egyenruhát öltött zsidó katonák számarányukat véve valamivel elmaradtak az összlakosságban betöltött arányukhoz képest, de a tartalékos között ez az arány kétszeres, háromszoros volt. Sok zsidó katona futott be karriert a hadseregben, többen főtisztok, tábornokok lettek. Ugyanakkor sokan el is estek a harcolók között. Schwarc Móricz tábori rabbi a Piavénél egyetlen nap alatt 287 zsidó katonát temetett el. A lakosság körében jelentősnek mondható adakozás folyt a zsidó menekültek, zsidó hadifoglyok számára.

A fenti események ellenére a háborús nehézségek, az általános bűnbakkeresés felélénkítette az antiszemitizmust. A legfőbb vád az volt, hogy a zsidók nem vonulnak be katonának, hadiszállításokkal foglalkoznak és ezzel jelentős haszonra tesznek szert. Mindemellett az országba galíciaiak áramlanak be, akik felverik az árakat. A fenti megállapításokból annyi kétségtelenül igaz, hogy a hadiszállításokon való felekezetre tekintet nélkül jól meg lehetett gazdagodni. Ugyanakkor az sem volt mellékes, hogy az ügyes /zsidó/ kereskedők megértették a frontterületeken élő zsidó lakosság jiddis nyelvét, és az sem vitás, hogy a menekülő kárpátjai és galíciai zsidók a szükséges élelem érdekében akár magasabb árakat is hajlandók voltak megadni érte.

Az antiszemita hangulat elsősorban az elszegényedett keresztény középosztály és a városi nehezebb helyzetben élők, akár nincstelenek között terjed a legintenzívebben. Ugyanakkor a frontokon a zsidó bajtársak osztoztak a keresztény katonák sorsával. A puszkagolyó felekezettől független. Miközben a harctéren a zsidó katonák pusztultak, a hátszágban gyűjtéseket szerveztek zsidóellenes lapok támogatására. Vázsonyi Vilmos, az első zsidó származású miniszter lemondani kényszerül, és megkezdődnek a razziák. A hivatalos álláspont az volt, hogy a közhangulat kezdeményezte ezeket a razziákat. Ház kutatások, motozások voltak a zsidó lakosság körében, és többnyire titkos élelmiszerraktárakat kerestek. Jellemző volt a szakállas emberek összefogása. Az eredmény azonban nagyon sovány volt.

Néhány tíz kiló zsírt, alig több, mint egy kiló lisztet sikerült összeszedni, azt is a menekülő galíciai zsidóktól. A zaklatások célpontjai a nagyobb zsidó települések, Szatmár, Munkács, Sátoraljaújhely. Eredmény itt sincs, azonban már a keresztény lakosságnak is elege van a sok razziából. Ugyanakkor a razziák hatására a Hegyaljáról többek között eltűntek a borkereskedők. Olyan neves személyek, mint Wekerle Sándor, Tisza István, Balthazár püspök lépnek fel az antiszemitizmus ellen, azonban mindhiába. Az Oroszországból hazatért zsidók véres pogromokról számolnak be.

Az Osztrák – Magyar Monarchia megszűnése fájdalmas veszteség volt a zsidóság számára is. Még az őszirózsás forradalom előtt megindult a zsidó tiltakozó nagygyűlés szervezése az atrocitások miatt. 1918. november 1 napjától pogromok zajlottak Magyarországon. Ezek között sok volt a halálos áldozat, sokakat elkergettek otthonukból. Amikor később a zsidó szervezetek felterjesztették a károsultak listáját a főhatóságokhoz, az 6206-ra rúgott. Ennek ellenére a főváros mégis lekicsinyelte a veszélyt. A különböző zsidó újságokban, de még a kabarékban is viccelődtek a vidéki zsidóság nehéz helyzetén.

Már 1918 szeptemberében felvetődött egy önvédelmi szerveződés igénye. A hazatérő hadifoglyok bőven szolgáltak hírekkel, különösen az oroszországi pogromokkal kapcsolatban. Ugyanakkor megfigyelhető volt, hogy a hazatérő katonák körében egyre jobban erősödött a cionizmus befolyása. A hadifoglyotáborokban, nem vitásan a legénységi állomány körében dúlt a járvány, a robotolás miatti tömeges elpusztulás. A tiszti táborokban ehhez képest még ellátmányt is kaptak, és élénk szellemi élet folyt. Ezzel párhuzamosan az antiszemitizmus is erősödött, különösen a hazai hírek hatására. De az antiszemitizmus erősödése is tulajdonképpen a cionizmus malmára hajtotta a vizet. A háború utolsó évében egyre jobban gyarapodtak a cionista mozgalom helyi csoportjai, számuk 1918-re elérte a 300-at. A mozgalom oly mértékben megerősödött, hogy komoly utcai atrocitások történtek elsősorban a Makkabea tagjai részéről. Maga Friedrich István, a későbbi miniszterelnök is, ekkor még hadügyi államtitkár, bevonásra került a probléma megoldására. Az Izraeli Szemle 1993-as írásából tudjuk, hogy amikor a zsidó küldöttség felkereste, egy 1500 fős alakulat felajánlását tették meg a zsidó és nem zsidó lakosság védelme érdekében. Maga Friedrich először félreértette, mivel úgy gondolta, hogy neki kell adni katonákat, mire a küldöttség tagjai kifejtették, hogy félreértésről van szó, ők adják az embereket. Friedrich a karhatalom megalakítására megadta az engedélyt, és lőszerrel is ellátta a csapatokat. Ekkor vették fel hivatalosan is az Önkéntes Karhatalmi Századok elnevezést, és a Lehel úti Albrecht laktanyát is megkapták használatra. 1319 főnyi legénységgel, és tiszti állománnyal jött létre a szervezet. A csapat parancsnoka Friedrich államtitkár lett, és ez jól mutatja, hogy a vallási hovatartozás nem játszott szerepet a szervezeten belül, mivel később jelentős számú nem zsidó is a szervezethez csatlakozott.

A helyzet vidéken még súlyosabb volt. Fosztogatták a zsidó üzleteket, helyenként még gyilkosságok is történtek az antiszemita részéről. Vidéken is beindult a szerveződés. A szervezetek létjogosultságát erősítette az a már nyilvánvaló tény is, hogy Magyarország határai a jövőben változhatnak, és nem titkolt tény volt a románok részéről, hogy Erdélyből mintegy 200 ezer zsidót akarnak kitelepíteni.

A karhatalmi századok a kezdetektől fogva hatékonyan működtek. Az akciók többnyire a nemzetiségi területeken zajlottak. A századok és a bomló nemzeti hadsereg alakulatai között a kapcsolat viszonylag jónak volt mondható. Ennek köszönhető az is, hogy 1919 év közepére a

keresztény tisztek nagy számban jelentek meg a századokban.

A századok működését a budapesti zsidóság nem fogata túlzott megértéssel és támogatással. Ez a nyomás mindvégig jelen volt és rányomta bélyegét a századok működésére. A rendteremtésre alkalmazott létszámot tartani nagyon nehéz volt, mondhatni elfogytak a cionisták. A továbbra is védelemre szorulóknak pénzürt vásároltak katonákat a hazatérők és munka nélkül lévők közül. Ezek hatékonysága viszont már korántsem volt megfelelő, ezért a századok elhatározták feloszlásukat. Legalább is az egyik érv ez volt. A valóság ugyanakkor talán abban keresendő, hogy Fridrich István bejelenti a Nemzeti Gárda felállítását és arra kéri Beregi Ármint, aki a Makkabea cionista diákegyesület alapítója volt, később a Magyar Cionista Szövetség elnöke, hogy a karhatalmi századok olvadjanak be a gárdába. Ennek a célnak állt szolgálatába a már fentebb írtak, miszerint sok keresztény tiszt került a századokhoz, később nyilvánosságra került azon szándékkal, hogy a keresztény tisztek irányításával a századok zsidó jellegét megváltoztassák. Beregi a beolvadást nem fogadta el, és inkább lemondott a századok irányításáról. Valószínűsíthető azon meglátásból, hogy a küszöbön lévő tanács hatalom vörös őrsege úgysem szívesen fogadta volna be a cionista alakulatokat. Volt ugyan a Magyar Vörös Hadsereg nemzetközi ezredében egy zsidó század, de az a cári sereg magyar fogságába esett zsidó tagjaiból állt. A megszűnt századok feladatait átvette a hadsereg, de a feladatátvétel már korábban is jelentkezett, még a megszűnés előtt, amikor is a rendfenntartás túlment a zsidóellenesség orvoslásán.

A megszűnés után kevés szó esett a szá-

zadokról. Az asszimiláns zsidó szervezetek, ha később kellett is beszélniük a századokról, akkor is inkább azok magyar jellegét emelték ki a nemzetiségi területeken való rendfenntartás során. Jobboldalról viszont azzal vádolták a századokat, hogy előkészítették a proletárdiktatúrát. Ezeket a vádakokat még Fridrich István is visszautasította a Tisza István meggyilkolása miatt tartott tárgyaláson elmondott tanúvallomásaiban. Ezért volt az, hogy később a zsidó sajtó előszeretettel emlegette a zsidó újságoknak a vörös hatalom által történő betiltását, illetve neves zsidó személyek letartóztatását. Később a hírhedté vált Milotay István is felemlgette a századok szerepét, és még 1938-ban is megkísérelte bemocskolni Beregi Ármint, aki ekkor már Tel Avivban élt. A rágalmak többnyire arra irányultak, hogy a századok a lakosság megfélemlítését szolgálták, és gyakran voltak kifosztások. Ezek mind rágalmak voltak és maradtak, bizonyítékok nélkül. Nem voltak kivégzések, annak ellenére, hogy statáriális felhatalmazásuk volt a századoknak. A zsidó századok tevékenységére többnyire a humanizmus volt jellemző. Távozásuk után a helyi polgári vezetés kapott felhatalmazást a rend fenntartására. Ennek volt betudható a tanács hatalom bukását követően kialakult és napvilágot látott fantomelképzelésnek, aminek lényege, egy zsidó fegyveres állampuccsról való vizionálás. Az ideiglenesen betiltott Zsidó Szemle később visszatér a zsidó karhatalmi századok kutatására. 1929-ben, az ismét megjelenő Zsidó Szemle cikkében tér vissza a témára, a „cionista véstörvényszék” címmel. Ebben igyekszik megmagyarázni a vádak alaptalanságát, és azt, hogy nem voltak vérengzések a századok működése alatt. Bebizonyította, hogy a vádokban sokat szereplő rácalmási ügyben nem a zsidó századok, hanem vörös alakulatok hajtották végre a mézárásokat.

Összegzésként megállapítható, hogy a zsidó karhatalmi századok működésre méltán büszke a magyarországi 20. századi zsidó történelem, illetve a cionista mozgalom. Beregi Ármint halálának első évfordulóján, az Új Keletben, 1954. július 23. napján megjelenő cikk felsőfokon szól a cionista mozgalomról és a karhatalmi századokról. Nagyon lényeges konklúzió, hogy a karhatalmi századok működése miatt a magyarországi zsidóágnak nem kellett átélnie a 20. század elején azokat a nagyon sok halálos áldozattal és szenvedéssel járó pogromokat, amiket a környező országok zsidóságának, különösen a Romániában, az Oroszországban élő zsidóságának át kellett élnie. Ennek köszönhetően a 20. század első évtizedeit a magyarországi zsidóság jelentősebb vér- és anyagiak elvesztése nélkül túlélhette.

Nemzeti Összetartozás Napja Békésen királyhágómelléki vendéggel

2016. június 4-én Békés városa is megtartotta a Nemzeti Összetartozás Napját. Ezen az ünnepi beszédet Forró László, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület lelkészi jegyzője tartotta.

A városi megemlékezést ismét a Honfoglalás téren tartotta Békés. Ezen mintegy száz személy jelent meg. A választás azért esett Forró Lászlóra, mert ő mint székely és ma is Romániában élő és szolgáló lelkész a saját bőrén tapasztalta meg a kisebbségi sorsot. Jelenleg Hegyközkovácsi lelképásztora. „Megemlékezésre és nem ünnepre gyűltünk össze” - hangsúlyozta június 4-én a trianoni békediktátum aláírására emlékező békési rendezvényen Forró

László. Hegyközkovácsi református lelképásztora beszédében saját személyes élettörténete példáin keresztül igyekezett képet festeni arról, milyen „élmény” határon túlra került magyarként élni: hol felemelő, hol kihívásokkal teli, hol megalázó. Gyerekkorában Székelyudvarhelyen nem hallott román szót, de a gyermekeinek is nehéz volt elmagyarázni, hogy a színmagyar Kovács is nem Magyarországon fekszik, hanem Romániában élnek. „Hiszek a magyarság összetartozásában, hiszek a nemzet helyreállításában. – fogalmazott Forró László. Június 4. a nemzet összetartozásának napja, erre példaként hozta Hegyközkovácsit és Békést. A két település közötti kapcsolatokat az utóbbi hetekben vonták szorosabbra.

A műsorban az városi ifjúsági fúvószenekar, Rácz Renáta énekes és Zsombok Imre versmondó működött közre. A Honfoglalás téri Trianon emlékműnél tartott megemlékezés gyertyagyújtással ért véget.

Köszönet a „csigásoknak”

A Békési Református Gyülekezet kebelében régóta működik a csigakészítő asszonykör. Minden évben sok tízezer forint értékű adománnyal szépítik a gyülekezeti házat. Idén sem volt ez másként.

A gyülekezeti ház nagytermében új úrasztala került elhelyezésre, amelyen teljesen új a hímzett terítő. A pódium, amelyen az asztal áll, szintén új textilburkolatot kapott. A segítségért hálás köszönetet mond a református gyülekezet.

Rosszerdei harang

Hamarosan a békési református templom udvarában áll az a harang, amelyet egykor a rosszerdei reformátusok öntettek, majd a gyülekezet megszűnése után gazdasági társaságok ingatlanán állt. Dr. Püski János presbiterünk áldozatos és kitartó munkája nyomán a harang visszakerült a békési reformátusokhoz. Köszönet a fáradozásért! A közeljövőben a harangot az udvarban állítjuk ki és a diákistentiszeletre fog hívogatni. Jelenleg a gyülekezeti terem előterében tekinthető meg a ka-landos utat bejárt harang.

Gyülekezeti anyakönyvi hírek

(2016. március 16 – 2016. szeptember 06. között)

Megkereszteltetett: **Bali Mihályné Barta Katalin** – Bélme-
gyer, Búr Gábor Zsigmond, Samu Ádám, **Bíró Krisztina**, **Bo-
zsányi Jenni**, **Czövek Boglárka**, **Garan János**, **Kozma Kitti**,
Pap Róbert, **Soós Tamás**, **Szudár Katalin**, **Juhász Kriszti-
na**, **Korcok Bettina**, **Kun Csaba**, Csikós Adél, Varga Péter, Ács
Lotti, **Varga Ágnes**, Bíró Szabina, Czabula Petra, Czinanó Ale-
xandra, Czinanó Melodi, Faragó Attila Zalán, Garan Gergő,
Garan Julianna, Kecskeméti Erika Margit, Nagy Gabriella Ibo-
lya, Lenti Norbert, Petrás Boglárka, Petrás Nikolett, Vég Eme-
se Ágnes, Ferenczi Hanna, Egeresi Zóra, Lipcsei Lia, Molnár
Anna Vivien, Szatmári Sándor, Pál-Szabó Zoltán, Zsiros Bence
László, **Zsiros-Szántó Katalin**, **Szilágyi Tamás**, Tátus Vi-
vien Viktória, Juhász Nóra Szilvia, Fábíán Jázmin Alexandra,
Kónya Szabolcs Bence, Kónya Viktória Ildikó, **Kónya László
Tamás**, Hidvégi Hédi, Hidvégi Holli, **Hidvégi-Kis Viktória**,
Jakucs Zalán, Farkas Lili, Farkas Fanni Vivien, Farkas Dominik
Milán, Fekete Attila, Szabó Viktor János, Szabó Eszter Vanda,
Rácz Richárd, Kardos Léna Melinda, Kardos Dávid Máté és
Kardos Zsolt Martin. *(Felnőt keresztség vastag betűvel szedve.)*

Konfirmáltak:

Bali Mihályné Barta Katalin – Bélmegyer, Balog Ákos, Ba-
log Csaba, Vilmos, Balog Gábor, Balog Sára, **Bíró Krisztina**,
Bozsányi Jenni, **Czövek Boglárka**, **Garan János**, Hegyesi
Imre, Horváth Dzszenifer Ildikó, **Kozma Kitti**, Maczik Róbert,
Mihalik Martin, **Pap Róbert**, **Soós Tamás**, Szatmári Dzseni-
fer, Szatmári Gábor, Szilágyi Gábor, **Szudár Katalin**, **Juhász
Krisztina**, **Korcok Bettina**, **Kun Csaba**, **Zsiros-Szántó
Katalin**, **Szilágyi Tamás**, **Kónya László Tamás** és **Hidvé-
gi-Kis Viktória**.

Házasságukat megáldatták:

Váradí József Dániel és Nagy Judit, Vitószki Zoltán és Sze-
rencsi Szilvia, Fehér Sándor és Dr. Kiss Beáta Ibolya, Guti Ri-
chárd és Adamik Szandra, Alberti Attila és Kocsor Krisztina,
Oláh Gábor és Kiss Brigitta, Hégyel Krisztián és Bartyik Erika,
Lévai Zsolt és Baliga Ágnes Kata, Szabó Sándor és Veress Kinga
Lotti, Gábris Jenő és Szabó Edit, Jónás Jácint és Kovács Krisz-
tina, Szivák Mihály és Szabó Mária, Priskin Ákos és Gellén
Boglárka.

Elhunytak:

Remeczki Ferenc tb. presbiter (74), özv. Fábíán
Gáborné Szabó Julianna (93), Katona Viktor Györgyné Kollár
Ilona Sára (88), Fazekas Sándor (90) – Bélmegyer, Szabó Mária
(92), Jakucs Mátyás (78), Kürti István (77), id. Vas István tb.
presbiter (88), Bereczki Beáta Ildikó (34), Almási Imréné Ko-
vács Anna (86), Kecskés Imre (45), özv. Hégyel Lászlóné Veres
Anna (92), özv. Nagy Károlyné Csipke Erzsébet (90) – Kamut,
Kraszkó Györgyné Gregor Ilona (86), Sánta Elekné Tóth Teréz
(86) – Bélmegyer, özv. Vincze Jánosné Pataki Irén (91), Lip-
csei Imréné Nagy Eszter Zsuzsanna (70), Szekeres László (85),
Berczi Jánosné Papp Emma (79), Sebestyén Sándor Lajos (78),
Hegyesi József Ferenc (60), Csávás Gábor (89), Szabó Lászlóné
Lőrinczi Anna (89), Szabó Jánosné Nyíri Julianna Erzsébet
(84), Csanádi Eszter Aranka (37) – Kamut, Birgenstok József
(67), Kovács Mátyásné Csarnai Mária Szófia (79), Bagi Mihály
László (59) – Kamut, Laukó Mihály (80), özv. Balog Gábor-
né Hegyesi Anna (89), Kovács László (70), Komlódi József tb.
presbiter (94) és Vágási János Gergely (64).

Jézus mondta: „Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz
énbennem, ha meghal is, él, s aki él, és hisz énbenem, az nem hal
meg soha.” (Jn 11,25-26.)